

ligger, idet det jo, som alle erkender, er en Nødvendighed, at vi faar en Fortsættelse af de kommunale Dyrtidsforanstaltninger.

Jørgen Hald: De ærede Ordførere for de andre tre Partier her i Salen har jo udtalt, at de fremdeles finder Dyrtidslovsunderstøttelserne nødvendige. Denne Betragtning deler jeg fuldt ud, og jeg synes, at det alene fuldt ud er en Begrundelse for at forny den gældende Dyrtidslov. Jeg skal derfor anbefale, at man vedtager det foreliggende Lovforslag i den foreliggende Skikkelse.

Indenrigsministeren (Rode): For Tilslutningen til Lovforslaget kan jeg kun takke.

Det ærede Medlem, der var Ordfører for Venstre (Kragh), beskæftigede sig navnlig med de Udgifter, som Nedsættelsen af Brødpriserne havde medført, og han begyndte sit Regnestykke med at opgøre, hvor meget en Nedsættelse af forrige Aars Brødpris med 25 Øre, saaledes som Kornloven og Dyrtidsloven tilsammen fastslaar, maa andrage i Forhold til det Brødforbrug, man antager, der er i Landet. Han kom derved til et Tal af 16 Mill. Kr., og han mente, at det samlede Beløb, som Foranstaltningen vilde koste, var betydeligt større. Dette er rigtigt, det fremgaar allerede af tidligere fremsatte Udtalelser, og den Bevilling, som søges paa Tillægsbevillingsloven, vil vise, at Tallet er meget større. Men det fremgaar simpelthen af det Forhold, at foruden den direkte Nedsættelse af forrige Aars Brødpris med 25 Øre var der et andet Moment at tage i Betragtning, nemlig de forhøjede Omkostninger for Bagerne. Da ved Aarets Begyndelse Brødprisen skulde fastsættes, maatte der foretages en Række Undersøgelser af, hvilke Omkostninger Bagerne nu havde ved Fremstillingen af Rugbrødet. Til Fastsættelse af dette og Undersøgelse heraf havde man et værdifuldt Materiale deri, at ikke blot det almindelige private Erhverv, det lille Erhverv, kunde fremlægge sine Regnskaber, men at man tillige havde en Mulighed for Kontrol gennem den Række af Foretagender, som Arbejderne har iværksat i de saakaldte Fællesbagerier, som arbejder paa at fremstille Brødet saa billigt som muligt og bringe det paa Markedet til en billig Pris, og de kunde stille alle deres Beregninger til Disposition. Det var Ernæringsraadet, som under en Række Forhandlinger om dette Spørgsmaal kom til det Resultat, at Kornet maatte sælges til den og den Pris, for at man

kunde gennemføre Lovenes Nedsættelse. Nu synes jeg, hvis jeg ikke hørte fejl, at det ærede Medlem sagde, at den Pris, Staten tog for sit Korn, var 6 Kr. 70 Øre — var det ikke det Tal, det ærede Medlem nævnedes? Den Pris, som blev fastsat af Ernæringsraadet, var den 7. August 6 Kr. 35 Øre, men derefter blev der nogle Maaneder senere, da man mente, at Prisen var for lav, skredet til en Forhøjelse, idet man den 12. November gik til at fastsætte en Pris af 7 Kr. 30 Øre. Det Grundlag for Beregningen, som det ærede Medlem gik ud fra, er altsaa ikke helt rigtigt, men overmaade stor Indflydelse paa hele Hovedsynspunktet har det jo ikke. Spørgsmaalet er altsaa, om det er rigtigt, at Bagerne ved Bagning af Rugbrødet faar Materialet for billigt. De hidtil foreliggende Oplysninger har ikke kunnet faa mig til at antage, at en saadan Opfattelse er rigtig. Imidlertid finder jo Rugen foruden i Rugbrød tillige Anvendelse i det saakaldte lyse Rugbrød og i Sigtebrød, og den overordentlige Kommission, som har set mange Udtalelser om det mærkelige i, at det var nødvendigt at sælge Rugen saa billigt, er gaaet i Gang med vidtgaaende Undersøgelser af dette Spørgsmaal, som synes at være overordentlig vanskeligt at trænge til Bunds i. Jeg har set mange Regnskaber fra de foregaaende Aar over Bagerivirksomhed, ogsaa over mange af Fællesbageriets Virksomheder, af hvilke det fremgaar, at de kun kunde eksistere, fordi de havde Held til at opveje de direkte, positive og betydelige Tab, som Rugbrødsbagningen, navnlig Grovbrødsbagningen, bragte dem, ved noget højere Priser paa det finere Rugbrød og Sigtebrød og navnlig paa det egentlige Luksusbrød. Jeg vil derfor tro, at den Ansættelse af Prisen, som har fundet Sted efter Ernæringsraadets Undersøgelser, og som ikke endnu er blevet omstødt ved den overordentlige Kommissions Undersøgelser, er velbegrundet. I Folketinget blev der, som anført af det ærede Medlem, der er Sekretær her i Tinget (Lewinsky), af en af hans Partifæller, Folketingsmanden for Mariager (H. P. Hansen), fremdraget nogle Eksempler paa stor Bagerfortjeneste, og det har givet Anledning til, at Spørgsmaalet er blevet undersøgt. Men hvis disse store Fortjenester overhovedet er knyttede til Bagerivirksomhed — det er jo tænkeligt, at de stammer fra andet end Bagerivirksomhed, ogsaa Bagere kan i disse Tider hengive sig til indtægtgivende Spekulationer —, maa det være paa andre Punkter end gennem den nedsatte Pris, til hvilken Staten sælger sit Korn til dem. For øvrigt kan jeg overfor